

pus surdus. Hoc dicto statim elegit sibi et illis in archiepiscopum Anselmum de Buis, hominem simplicem, et canonicæ S. Laurentii præpositum. Hic vero ubi sensit electum a Brixienti illo Armano, et populo impetuoso collaudatum, illico cathedram archiepiscopatus ascendit, et sedit, et deficientibus sibi suffraganeis episcopis, omnes ecclesiasticos ordines usque ad presbyteratum, ordinationem quoque episcopatus ab extraneis episcopis suscepit, virgæ quoque pastorali per manus comitissæ Mathildis adhæsit, stolam vero per legatum domini Urbani papæ sibi delatam induit. Deinde homo iste effectus prudens neglexit Obertum, cognomine Baltricum, qui propter investituram Brixientis episcopatus, quam a rege suo Henrico susceperat, Armano repugnabat: et Armanum, qui se in archiepiscopum elegit, in episcopum ordinavit. In Tusciam adire tentavit. Et cum pervenisset Florentiam, rex ipse prudens, sapiens, atque decorus specie, proh dolor! adolescens, accepta potione ab Aviano medico Mathildis comitissæ vitam finivit. » Sequitur idem auctor cap. 2 : « Rege igitur in regno deficiente, supradictus Anselmus de Buis Mediolanensis archiepiscopus, quasi monitus apostolica auctoritate, jam dicto presbytero nolente, studuit congregare de diversis gentibus exercitum cum quo caperet Babylonicum regnum : et in hoc studio præmonuit præelectam juventutem Mediolanensem cruces suscipere, et cantilenam de *Ultreja Ultreja* cantare; atque ad vocem hujus prudentis viri plures viri cujuslibet conditionis per civitates Longobardorum, villas et castella eorum cruces susceperunt et eandem cantilenam de *Ultreja Ultreja* cantaverunt. Cum adhuc homo iste simplex Mediolani viveret, et exercitum congregaret, habuit consilium statuendi sibi vicarium, hominem multarum artium. Unde quidam sagacissimi viri, ab eo ordinati sacerdotes, mandatum eundi Saonam susceperunt, ut in ipsa civitate suo jussu et auctoritate electionem episcopi admonerent, et fieri cogerent. Qui dum iter facerent venerunt Ferrariam : in quo nemore amplexi sunt Grosulanum et ejus consilium. Quorum sacerdotum exercitium in tantum valuit, quod quidam ex Saonensibus ipsum Grosulanum, in victu afflictum, in vestitu abjectum elegerunt sibi episcopum, et eligentes una cum illo electo, et illis duobus sacerdotibus ab archiepiscopo missis, videlicet presbytero Joanne Aculeo, et presbytero Nazario Muricula Mediolanum pervenerunt. Ibi per jussionem archiepiscopi, qui jam erat in expeditione positus Grosulanus ab Armano Brixienti, et Arialdo Januensi, et Mainardo Taurinensi ordinatus est episcopus, et archiepiscopi vicarius. Verum quia ipse ordinatus, sedem Saonensem nondum ascenderat, ad ipsam civitatem adire tentavit, et quodammodo pervenit. Sed requies ibi, si quam habuit,

A paucissima fuit. At citissime inde exiens Mediolanum rediit. Cujus magnæ civitatis commovit gentem, ut per singulas hebdomadas in secunda feria ad Sancti Ambrosii ecclesiam convenirent, et pro archiepiscopo illo Anselmo, ejusque exercitu litanias facerent. Ipse vero Grosulanus non solum in ipsis feriis, sed fere per singulas festivitates illi magnæ genti luculenter sermoinando non magis affectabat eam sibi, quam asperitate vestitus et cibi. » Hactenus ille ejus ævi scriptor.

Anno 1098, vel initio sequentis anni, Anselmus e Syria Mediolanum rediit, antequam Hierosolyma a Christi fidelibus capta fuisset, nam Idibus Julii an. 1099, duce Gothifredo, in eorum manibus devenit, summa totius orbis Christiani lætitia. Anselmus vero iv Nonas Februarii Mediolani sententiam tulit ad favorem abbatis S. Simpliciani, quam quidem cum sit valde celebris, ad hujus rei indagandam veritatem exhibendam duximus ex authentico exemplari, quod nobis documentum subministravit doctus, et rerum antiquarum peritissimus Constantinus abbas Cajetanus.

B Basilicæ S. Simpliciani accessit deinde nobile Benedictini ordinis cœnobium, postquam Simplicianus in eo solitariam vitam duxit, et post ipsum alios ejusdem instituti viros, quibus Benedictini monachi successere circa annum Domini 700; tunc ad S. Protasium ad monachos moram trahentes, a Mediolanensibus archiepiscopis juribus atque privilegiis ornati, hactenusque sub Casinensi nobili piaque congregatione illustre cœnobium perseverat.

Cæterum cum Gothifredus Bulonius sancta civitate Jerusalem, ejectis barbaris, fuisset potitus, Anselmus archiepiscopus in patriam, in testimonium Hierosolymitanæ victoriæ ecclesiam de Ronzone, quæ in honorem S. Trinitatis erecta olim fuerat, reformavit, et ad veram similitudinem Hierosolymitani sepulcri, sive Hierosolymitanæ illius Ecclesiæ redegit, perfectoque opere, eam solemniter eidem sepulcro consecravit an. 1100, Idibus Julii; de qua consecratione pauca Calchus, plura vero Puricellus habet recitatque Anselmi epistolam, seu publicum documentum ab authentico archetypo exemplati exscriptum quod habes infra.

Anselmus igitur, e Syria Mediolanum regressus, mox illa sanctæ Trinitatis ecclesia in honorem Dominici sepulcri renovata, eandem Idibus Julii an. 1100 consecravit. Deinde Kalendis Augusti Genua discessit una cum ea Genuensi classe de qua Ubertus Folieta Genuensis historiæ lib. 1. In Syriam profectus, a Saracensis fugatus, Constantinopoli exspiravit eodem anno 1100, Kalendis Octobris (1), sepultus in Divi Nicolai æde, posteris immortalis nominis sui fama relicta; sic enim diserte asserunt Calchus, Acta Ecclesiæ Mediolan., et Landolphus de S. Paulo, cap. 2, a Turcis, ait, et Saracenis fugatus in gravi luctu Constantinopoli exspiravit.

ANSELMI PRIVILEGIA.

I.

Privilegium pro ecclesia S. Simpliciani.

(Anno 1099.)

[UGHELLI, *Italia sacra*, IV, 118.]

Quoniam gratiam S. Spiritus speculatum domui Israel excelsam turrim Sion montis conscendimus, omnibus commissis providenter invigilemus, non dantes somnum oculis; sed toto corde nostro in cir-

(1) Anselmus ex Catalogo *sedit an. III, mens. X, dies XXVIII*; obiit *II Kal. Octob.*, sepultus Constantinopoli *ut peregrinus in monasterio S. Nicolai.* Anselmus autem ex isto calculo sedere cœpit an. 1097, die 3 Novembris, feria tunc tertia post vacationem mens. 1, dierum 8, et vixit usque 3 Septemb. anni 1101. Er-

D cuitu oculato habemus aspectus similes succensis carbonibus. Ostendentes vultus ignitæ flammæ lampadum admodum animalium, bis vivis diversæ formæ vultibus super rotas coruscantium, ut tota civitas in tranquillitate conquiescat, cum supra gregem suum virgam vigilantem videat : unde si quem clanculo surripientem ab ipsa specula videbimus, vel palam irruentem ad domus Dei publicam infestationem, nos

ravit igitur Ughellus, quando ipso sæculari anno mortuum Anselmum hunc scribit, qui dicto anno adhuc Mediolani consistens celebraverat dedicationem ecclesiæ S. Sepulcri, cujus dedicationis insigne monumentum refert idem Ughellus. PAPÆBROCHIUS.

illis adversantes non dubitemus pro muro domus Israel ad pugnandum in prælio. Nunc ergo quia quosdam superstitiosa religione videmus in domo Dei contendere, ignorantes Dei justitiam, et suam quærentes constituere, oportet nos pastorali cura superintendere, et discordes ac contentiosos, qui sunt in Ecclesia per arma justitiæ sub ecclesiasticis statutis ad pacem, et unanimitatem reducere. Audivimus noviter scissuras esse factas Eccles. Dei sub nostro regimine, vicinis S. Protasii sub nomine religionis decertantibus pro quadam Ecclesia cum abbate S. Simpliciani. Cur autem hoc scandalum exoriat, noster ex ordine stylus prosequatur, ut cunctis clarius innotescat, quid ex auctoritate SS. canonum a nobis inde censi conveniat in primis vicinorum causantium postulatio clare fiat. Dicunt enim vicini Ecclesiam S. Protasii olim fuisse monasterium abbatis et monachorum, basilicam vero S. Simpliciani ex longo tempore fuisse canonicorum. Sed abbate, et monachis ad habendam solitariam vitam, evitare volentibus populorum frequentiam: canonicis vero, velut constitutis in agro, non recusantibus esse in populo, talis inter utrosque facta est commutatio, ut abbas, et monachi, cum omnibus rebus ad monasterium pertinentibus ad ecclesiam processerunt S. Simpliciani, item canonici, cum omnibus suis rebus ad ecclesiam devenerunt S. Protasii ut illi essent in solitario; isti in populo. His rationibus vicini confidentes, nullosque monachos ulterius ibi stare volentes elegerunt Gualdonem fratrum præpositum S. Protasii officialium, abbate, quia in illum turpiter murmuraverant, ejus electioni invito consentiente, ac omnibus proclamante: « Ne forte tumultus fieret in populo: huic electioni quodammodo consentio, salva tamen nostri monasterii dignitate, nostroque privilegio. » Audita vicinorum ratione consequens est . . . . Abbatis contradictionem in medium deducere. Dicit enim abbas monasterium monachorum dudum fuisse constitutum apud S. Protasium. Cum autem in omnibus monasteriorum abundanter succresceret, ut copia monachorum, cum pluribus aliis adhærentibus ad societatem, vel famulatum eorum, intolerabilem ferret incommoditatem propter angustiam loci, et civilem tumultationem, transmutata est Abbatia foras ad S. Simpliciani basilicam, abbate olim in proprietatem acquisitam ex decreto archipræsulis, qui erat tunc temporis, quibusdam tamen ibidem remanentibus monachis cum suis monasterialibus instrumentis in monasterio S. Protasii. Omnibusque patet ab ipso die in prædicta ecclesia sancti Protasii monachos semper mansisse, cum capellanis in ecclesiastico officio administrantibus populo in omnibus submissis abbati, sibi que submissæ congregationi. His autem contentionibus abbas et vicini tam graviter dissentientes, ut Dei Ecclesia vacillanter inquietaretur, omnisque civitas perturbaretur, emolliti tandem nostris crebris admonitionibus omnem causam nostro nostrique cleri iudicio terminari statuerunt. Quapropter cum no-

stris clericis et abbatibus in secretarium convenimus, ut eorum consilio hujus litigii canonicè ventilata enuclearetur ratio. Ubi lucerna sapientiæ super candelabrum posita, ut luceret his qui in domo sunt, cum ex hac causa rationem ponere cum nostris conservis, non est inventus aliquis, qui commissum talentum subfodiendo absconderet, sed apertis thesauris multiplicet superlucrata nobis postulantibus protulerunt talenta. Quibus ostentatis, expulsa est ignorantia, introductaque veritate per legalem dilucidationem sapientiæ alterutrum amplexati sumus brachiis concordie. Post cujus amplexus concorditer cum electis clericis ibidem statuimus justitiam supra dictis contentionibus hactenus conculcatam nunc ab ipso thalamo eductam per legis peritiam in crastinum oris nostri gladio legaliter spondere populo. Mane autem utramque contradictionem . . . . populo nostrum postulantibus audire iudicium, cum eisdem clericis, et abbatibus S. Mariæ conscendimus pulpitem. Tunc facto prius silentio hoc locum capitalium est Gre. . . . . pluribus capitulis diligenter a nobis, ac nostro clero, et in secretario consideratis inspectaque antiqua institutione monasterii et S. Simpliciani, et ecclesiæ S. Protasii . . . ut deinceps ad ecclesiam S. Protasii permansisse claustrales monachi per constitutionem abbatis S. Simpliciani, laudantes quoque firmamus eandem Ecclesiam, ejusque ecclesiæ monasterium cum omnibus rebus ad utraque cœnobia . . . . pertinentibus, amodo manere sub potestate, et ordinatione ejusdem abbatis. Deinde lectum est capitulum Anacleti papæ. Quo explanato diximus ad populum. Præterea constituimus, ut omnino pro infecto habeatur, quod Gualdonem nostrum capellanum vobis eligentibus dedimus, ut presbyterorum, et clericorum ecclesiæ S. Protasii esset præpositus. Cum abbas S. Simpliciani tunc dicat, ac jurejurando asserere si volumus, promittat, se non voluntarie, sed per metum ejus electionem consensisse; dicens quoque suam, et nullius alterius, ab antiquo tempore semper fuisse electionem capellanorum ecclesiæ S. Protasii. Quapropter sicut jura nostrasque dignitates semper ab impugnatoribus debemus defendere legaliter, sic aliena non debemus cum fratribus . . . auferet; statuimus etiam, ut ab hac hora et deinceps abbas S. Simpliciani eligat Capellanos officiales S. Protasii, qui suæ potestati suæque obedientiæ subjaceant, nec alium præpositum habeant, nisi ipsum abbatem, qui eos regat, et custodiat, et si inter se ipsos, vel in alios peccaverint, eos in virga rectitudinis corrigat, eosque ad eandem Ecclesiam vivere faciat, vel regulariter in claustro cum supra dictis monachis si ipsimet capellani hanc vitam magis elegerint, vel canonicè in domibus aliis. Hæc fratres canonicè sancivimus: hoc una cum nostro clero laudavimus: idemque a nobis omnibus firmiter laudari volumus; ut vicini, et abbas, ut nunc statuimus, inviolabiliter teneant, et dixit omnis populus: fiat, fiat.

Ego Anselmus Dei gratia archiepiscopus a me facto subscripsi.

Hoc actum, et dictatum est ab Aripando cancellario anno Dominicæ Incarnationis 1099, iv Nonas Februarii, indict. vii.

Ego Armannus Brixiensis episcopus interfui, et ss.

Ego Guillelmus S. Ambrosii abbas interfui, et ss.

Ego Bonus Senior Regiensis episcopus interfui et ss.

Ego Arialus, S. Dionysii indignus abbas interf. et subsc.

Ego Bellottus filius q. Ambrosii Gambarelli not. sacri palatii, authenticum hujus exempli vidi, et legi: in quo continebatur, sicut in isto legitur exemplo, præter litteras plusve minus.

Ego Niger, filius q. Girami de la Fragia de Burgo Portæ Cumanæ not. domini Henrici imper. hoc exemplum ab authentico exemplo vidi et legi, et sic in eo continebatur, ut in isto legitur exemplo, extra litteras plus minusve.

Ego Martinus, filius Nigronis de la Vagia de Burgo Portæ Cumanæ not. et missus Domini Othonis Imp. hoc exemplum ab authentico sigillato exemplavi: in quo continebatur, sicut in isto legitur exemplo præter litteras plus minusve.

II.

Ecclesiam de Ronzone, quam ad similitudinem Hierosolymitani Sepulcri redegerat, consecrat.

(Anno 1099.)

[UGHELLI, *Italia sacra*, IV, 124.]

In nomine sanctæ sempiternæque individuæ Trinitatis, et sancti sepulcri Domini nostri Jesu Christi (2).

Ego ANSELMUS, magna Dei opitulante clementia sanctæ matris Ecclesiæ archiepiscopus Mediolanensis. Ut bonus pastor animam meam deberem ponere pro meis ovibus, sed quia hoc facere, mundanis impeditus curis, non valeo nec immerito doleo quod boni pastoris officium non exerceo, ne penitus tamen videre deditus ignorantia, inspirante summa Dei clementia, quæ civitatem supra montem positam, ecclesiam scilicet Sancti Sepulcri, in medio hujus civitatis sitam, non est passa diutius abscondi, sed eam quasi exaltare fecit et jubilaré ad signum victoriæ Hierosolymitani sepulcri, ad cujus gloriam nos procedentes cum nostris fratribus, altare Domino cum ecclesia simul interius dedicavimus, et super illud Deo nostro hostiam laudis obtulimus. Adunato igitur clericorum populorumque conventu, communi consilio omnium ac frequenti hortatu sancitum est a nobis et laudabiliter firmatum, ut unoquoque anno cum gloria et honore celebretur hæc solemnitas in sancti sepulcri commemoratione, ita ut Sanctæ Mariæ cardinales ibi adveniant reverenter cum processione. Qui cum fuerint ad ecclesiæ introitum, *Te Deum laudamus* intonent excelsa voce, tenentes manus invicem ad signum victoriæ habitæ Hierosolymæ; inter quos etiam accedat subdiaconus cum lampade, accendens luminaria more consueto

A mane et vespere. Finito autem officio, religiose et honorifice suscipiant majores tres solidos ex obedientiæ munere, duodecim denarios accipiant cum veglionibus custodes, duos item denarios habeat qui crucem bajulaverit auream, duos item accipiant pueri qui missæ officium fecerint. Tunc ante magistratum præterea sancimus, ut octo diebus ante solemnitatem prænarratam, et octo postea ita sit pax et tregua per nostrum comitatum firma, quod omnes qui ad hanc solemnitatem voluerint accedere, possint securi et sine molestia confluere undique. Quicumque vero ad illud sepulcrum, in quo Christi corpus dormivit, aliquo impedimento detentus accedere non poterit; et ad hoc sepulcrum, ad ejus veram similitudinem factum, venerit sana mente et bona intentione, remissionem suorum tertiæ partis delictorum habeat, et ad laudem Hierosolymitani sepulcri hoc se retulisse cognoscat. Et si quis alicui venienti ad hanc nostri destinationem molestiam ingesserit aliquam, anathematis gladio percussus incumbat, donec ad eandem ecclesiam hoc emendare recurrat. Stabilitur quoque et communi institutione a nobis laudatur, quatenus ibi sit mercatum annuale omnium rerum fluens et venale: ex quo nullus præsumat curaturam quærere, et in quo nullus audeat ultra unum stadium obtinere, nec quod commune est omnibus dent alicui vel ut proprium vendere, nec sui juris ullo modo dicere; sed sicut communis est solemnitas ad omnium animarum utilitatem, ita commune sit mercatum ad omnium corporalium rerum venditionem. Insuper etiam parochiam quam Ilderatus et Deibertus, hujus ecclesiæ religiosi presbyteri, se longe ante possedisce dicebant, eorum precibus commotus, fratrum nostrorum Majoris Ecclesiæ cardinalium aliorumque hujus civitatis sapienti consilio communicato, concedimus, damus et confirmamus, ut prænominati presbyteri ecclesiæ Sancti Sepulcri, et eorum successores, de cætero prædictam parochiam habeant et possideant, scilicet casas Nigronis Marthæ, et Lanfranchi Littæ, et inde omnes domos usque ad domum Anselmi Mugeti: ex altera parte viæ casas Ambrosii de la Carzere, et inde omnes casas usque ad domum Romedii cancellarii, et ipsam domum; ex altera vero parte domos Ronzonis et Alberici et Arnaldi Faroli, et inde omnes domos usque ad casas Benzonis Amblatoris, et Valfredi fratris ejus, casas Lanfranchi et Marchisii Amblatorum, et inde omnes casas usque ad domos Otthonis de Samblatore, et Gratiani Cantoni, et ipsas domos Dionysii Dodonis et Petri Butelli, et Petri Gualasecca, et Lanterii Patellæ, ex altero latere ecclesiæ casas Homobeni de Calagana, Petri Patritij, et fratrum ejus Rolandi, et Alberti, Lanzo Ciogliæ, Petri Vexa, Alberti Buntaro, Petri Samaruga, Guiredi Bionoldi, Landulfi Clerici, Joannis Spata in Zotta.

Actum est hoc omnium Mediolanensium testimo-

(2) De hujus documenti fide dubitat Muratorius in *Anecd.* tom. I, pag. 244.

nio, et confirmatione, anno ab Incarnatione Domini nostri Jesu Christi millesimo centesimo, indictione octava, Idus Julii.

Ego Anselmus quartus, Dei gratia archiepiscopus firmavi et ss.

Ego Grosolanus indignus episc. laudavi et ss.

Ego Andreas presb. primicerius laudavi et ss.

Ego Landulfus, Dei gratia Nazarianæ ecclesiæ licet indignus præpositus laudavi et ss.

Ego Landulfus notarius, qui et dictus præpositus, laudavi et subsc.

Ego Anselmus archipresb. laudavi et ss.

Ego Henricus abbas Padulensis, laudavi et ss.

Ego Aliprandus cancellarius laudavi et ss.

Ego Dionysius presbyter laudavi et ss.

Ego presbyter Bonifacius laudavi et ss.

Ego presbyter Albertus laudavi et ss.

Ego presbyter Landulfus laudavi et ss.

Ego presbyter Henricus laudavi et ss.

Ego archidiac. Tedaldus laudavi et ss.

Ego Rozo diaconus laudavi et ss.

Ego Darprandus diac. laudavi et ss.

Ego Henricus vice diac. laudavi et ss.

Ego Adam Mortariensis electus laudavi et ss.

Ego Guillelmus monasterii S. Ambrosii abbas indignus laud. et subsc.

Ego Joannes abbas S. Simpliciani laudavi et ss.

Ego Martinus monasterii S. Celsi indignus abbas laudavi et subsc.

Ego Arnaldus indignus abbas monasterii Sancti Dionysii laudavi et ss.

Ego Petrus monasterii S. Victoris indignus abbas laudavi et ss.

Ego Atho monasterii S. Vincentii abbas laudavi et subsc.

Ego Ildericus presb. laud. et subsc.

Ego Daibertus presb. laudavi et ss.

Ego Gulielmus, episcopus Ticinensis Ecclesiæ, laudavi et subsc.

Ego Lambertus prior Pontius laudavi et ss.

Ego Adam abbas monast. S. Coloceri laud. et ss.

Ego Rusticus, præpositus Blandatensis laudavi et subsc.

Ego Macarius, Domini Salvatoris monasterii abbas licet indignus, cum grege pusillo laud. ss.

Hoc Vercellarum clerus, decus Ecclesiarum, laudat cum populo laudibus egregio.

Novariæ clerus, super omnes urbes amœnus, asserit hæc scripta, Christi munimine dicta.

Sermodicus Padermensis monachus, super omnes laudo.

Jo. hoc festum Christi, quæ laudat quisque; fidelis.

Ego Araldus, prior monasterii S. Maioli, infra urbem Papiam siti, laudavi et ss.

III.

Privilegium pro ecclesia S. Mariæ de Calvenzano cum pertinentiis.

[BALUZ. *Miscel.* ed. Mansi, III, 6.]

In nomine Filii Dei, qui est summa veritas, AN-

SELMUS, sola Dei misericordia Mediolanensis Ecclesiæ archiepiscopus.

Convenit nostro Christiano moderamini pia religione ac benevola compassione alacri mente poscentium animis assensum impertire. Idcirco ad nostram auctoritatem pertinet cunctos nostræ Ecclesiæ filios paterno affectu diligere et optatæ pietatis opem non denegare. Ex hoc enim lucri potissimum premium apud Deum omnium conditorem promeremur. Quapropter omnibus nostris fidelibus tam præsentibus quam et futuris notum fieri volumus quod nos in nostra Mediolanensi ecclesia cum nostris cardinalibus de nostrarum animarum salute disputantes, nostrorum fidelium, scilicet Arialdi et Lanfranci fratrum ac Alonis eorum consanguinei de Meyegnano imploratu, Sanctæ Mariæ ecclesiam de Calvenzano, quam ex nostra ecclesia tenebant longo tempore, cum terra ac eorum, scilicet Arialdi et Lanfranci, proprii prædii decimis quas ad præsens concesserunt, et omnibus bonis quæ nunc habet et in perpetuum adipisci potuerit, sanctæ Cluniacensi ecclesiæ concessimus. Insuper volumus et laudamus quod si quis eorum hæredum vel alias quilibet homo de ecclesiis supra eorum prædium ædificatis vel ædificandis, aut eorum decimis, eo inspirante qui ubi vult spirat, prætaxatæ ecclesiæ conferre voluerit, conferat cum Dei benedictione et hac nostra concessione, eo scilicet ordine ut nostra præfata ecclesia de Calvenzano amodo absque penditio et conditione libera libere Cluniacensi cœnobio deserviat, et nullius alterius ecclesiæ ditioni in aliquo per infinita sæcula subja- ceat. Quod si quis nostrorum successorum vel aliqua magna parvaque persona huic nostræ saluberri- mæ concessioni contrarius extiterit, sit anathema maranatha, non habeat partem cum illo qui pro nobis crucifixus est in Golgotha, donec resipiscens ad satisfactionem et congruam pœnitentiam venerit, et sanctæ Cluniacensis ecclesiæ abbati et monachis qui pro tempore fuerint, satisfecerit. Quod ut verius firmissimum credatur, et a nostris posteris firmum et inconvulsum in perpetuum habeatur, hanc præsentem paginam ad testimonium propria manu firmavimus, et nostro Heriprando cancellario nostro sigillo, ut moris est, insigniri jussimus.

† Ego Anselmus, Dei gratia archiepiscopus, ad confirmandum subscripsi.

Gothefridus archipresbyter subscripsi.

Ato archidiaconus subscripsi.

Arnulfus diaconus subscripsi.

Bonifatius presbyter subscripsi.

Tedaldus diaconus subscripsi.

Albertus presbyter subscripsi.

Rozo diaconus subscripsi.

Landulphus presbyter subscripsi.

Odelricus presbyter subscripsi.

Landulphus diaconus subscripsi.

Gualbertus diaconus subscripsi.

Ariprandus cancellarius sanctæ Mediolanensis Ecclesiæ